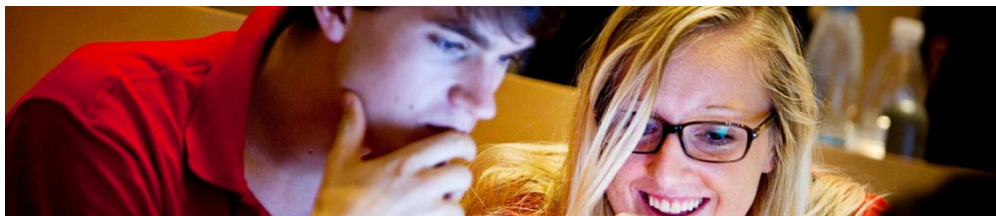

2015

HVAD LAVER EN CAND.SCIENT.POL.?

STUDIEVEJLEDNINGEN
INSTITUT FOR STATSKUNDSKAB

NOVEMBER 2009

FULDMÆGTIG, AARHUS UNIVERSITET / JOURNALIST, DA / KONSULENT, PLS CONSULT / PH.D.-STUDERENDE /
FULDMÆGTIG, KBH. KOMMUNE / ASSOCIATE EXPERT, UNDCP, BARBADOS / KONSULENT, NIRAS / KONTORCHEF,
VIDENSKABSMINISTERIET / SEKRETARIATSLÉDER, DANSK RØDE KORS / BESKÆFTIGELSES- OG LØNSTATISTIK

INSTITUT FOR STATSKUNDSKAB
DET SAMFUNDSVIDENSKABELIGE FAKULTET
AARHUS UNIVERSITET

HVAD LAV ER EN CAND.SCIENT.POL.?

STUDIEVEJLEDNINGEN
INSTITUT FOR STATSKUNDSKAB

NOVEMBER 2010

Studievejledningen ved
Institut for Statskundskab og Samfundsfag

Aarhus Universitet
Bartholins Allé 7
Bygning 1331
8000 Århus C
Tlf.: 8942 1267
E-mail: stvejl@ps.au.dk

Åbningstid: mandag - fredag 11-14
Telefontid: mandag - fredag 10-11

Indholdsfortegnelse

Indledning.....	7
Inge Molt Ipsen, fuldmægtig, Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet, Aarhus Universitet.....	8
Jesper Holdflod Poulsen, journalist i Dansk Arbejdsgiverforening (DA).....	11
Mikkel Thøgersen, konsulent i PLS Consult A/S.....	14
Morten Jakobsen, ph.d.-studerende, Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet.....	17
Charlotte Møller, fuldmægtig i Arbejdssekretariatet, Københavns Kommune.....	20
Cecilie Winther, Associate Expert ved United Nations International Drug Control Programme (UNDCP), Caribbean Regional Office, Barbados.....	22
Jonathan Benjamin Knudsen, konsulent, Niras Konsulenterne.....	25
Søren Nedergaard, kontorchef, Universitets- og Bygningsstyrelsen – Videnskabsministeriet.....	28
Lars Linderholm, sekretariatsleder, Dansk Røde Kors.....	30
Louise Andersen, fuldmægtig i Udenrigsministeriet.....	33
Beskæftigelses- og lønstatistik.....	36
Kort over Aarhus Universitet: www.au.dk/da/kort	38
instituttets logo: Roret.....	39

INDLEDNING

Formålet med denne pjeces er at informere om, hvilke typer beskæftigelse en statskundskabsuddannelse giver mulighed for, samt hvad disse beskæftigelsestyper indeholder.

Dette er forsøgt belyst gennem en række indlæg fra kandidater fra Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet. Indlæggene beskriver den enkelte kandidats hidtidige job- og karriereforløb, samt hvilke erfaringer statskundskabsuddannelsen har kunnet bidrage med. De her præsenterede jobbeskrivelser udgør dog kun et lille udpluk af de forskellige muligheder, en statskundskabsuddannelse giver. Det er derfor muligt at finde statskundskabskandidater i andre typer stillinger end dem, der er præsenteret her.

Det er således også pjecens formål at synliggøre spredningen i ansættelsesområdet for cand.scient.pol.'er. Herunder at give eksempler på mere utraditionelle beskæftigelser som både potentielle arbejdsgivere og fremtidige kandidater vil kunne anvende.

Pjecen er inddelt i to afsnit, bestående af de ni indslag fra kandidaterne og et afsluttende afsnit om cand.scient.pol.'ers beskæftigelses- og lønsituation.

God fornøjelse med læsningen!

Studievejledningen
Institut for Statskundskab
Aarhus Universitet
November 2009

INGE MOLT IPSEN, FULDMÆGTIG, DET SUNDHEDSVIDENSKABELIGE FAKULTET, AARHUS UNIVERSITET

Mit første job som færdig kandidat i statskundskab var på papiret et drømmejob for mig. Jeg blev ansat som kvalitetskoordinator for to sygehusafdelinger i en nyoprettet stilling, hvor jeg skulle stå for implementering af et nyt kvalitetssikringssystem. Min interesse inden for dette felt stammede fra mit speciale, der undersøgte effekten på medarbejderniveau af at gennemføre evalueringer i offentlige serviceorganisationer, hvor jeg havde brugt cases fra sygehusverden. Jeg skulle betræde nyt land, idet man på sygehusafdelingsniveau ikke er vant til at beskæftige DJØF'ere. Og jeg havde endda i mit speciale konkluderet, hvor svært det var at få stærke professioner til at anerkende forandringsprojekter, som de udefra var blevet pålagt at gennemføre.

Ved ansættelsen blev det i særdeleshed vægtet, at jeg havde forhåndskendskab til området fra mit speciale, idet jeg teoretisk og empirisk havde beskæftiget mig med de forskellige faggruppers professionelle selvopfattelser, at jeg metodisk var velfunderet både inden for kvalitativ og kvantitativ metode, at jeg havde erfaring med formidling og vejled-

ning fra mit studiejob som studievejleder, og at jeg kom ude fra og med et nyt syn på tingene.

Mine arbejdsopgaver var følgende:

- Planlægge og komme med udspil til, hvordan kvalitetsprojektet skulle gribes an. Følge op, forklare og sikre opbakning til de enkelte initiativer i ledelsen og kvalitetsudvalg samt forestå arbejdet i nedsatte arbejdsgrupper ved at proceslede, motivere og sikre kvaliteten i arbejdsgruppernes produkter.
- repræsentere de to afdelinger på hospitalsniveau og i forskellige samarbejder på tværs af afdelinger i relation til kvalitetsinitiativer
- initiere og koordinere opfølgende kvalitetsmålinger

I praksis skulle jeg opbygge en organisation omkring kvalitetsarbejdet. I samarbejde med afdelingsledelserne skulle der etableres et kvalitetsudvalg med repræsentanter fra de forskellige faggrupper og underafdelinger. En sådan opgave kræver organisatorisk forståelse og kendskab til de forskellige aktørers interesser og dagsorden. Men der var også faktorer, der lå uden for min indflydelse,

idet det fx tog ca. 4 måneder for den ene afdeling at få truffet endelig beslutning om, hvem der skulle deltage i udvalget.

I den anden afdeling gik det noget lettere at komme igennem med projektet, da denne afdeling var noget mindre og også forholdsvis ny, så de var først ved at etablere sig som organisation og var ret åbne over for, hvordan de kunne bruge mig – også til andre opgaver udover kvalitetsarbejdet. Jeg kom således bl.a. med oplæg til, hvordan de skulle håndtere og besvare klagesager og blev af afdelingsledelsen inddraget i forskellige strategiske overvejelser som sparringspartner. En af de største opgaver, jeg sad med for begge afdelinger, var implementering af et it-system til håndtering af afdelingernes skriftlige retningslinier og instrukser. Også her skulle jeg starte på helt bar bund og oparbejde min egen viden på området. Mine kollegaer på andre afdelinger var primært sygeplejersker, der havde en kandidat- eller masteruddannelse, men som også typisk var udviklingssygeplejersker, og dermed havde andre opgaver end mig. Jeg havde et meget frugtbart samarbejde med dem, og oplevede, at jeg havde en noget mere analytisk og systematisk tilgang til opgaverne, hvorimod de så havde en klinisk faglig viden, som jeg måtte støtte mig til.

I længden manglede jeg dog konkrete opgaver at tage mig til. Alle mine opga-

ver var langsigtede og hastede over hovedet ikke på samme måde, som klinikerens – indrømmet – noget vigtigere opgave med at kurere alvorligt syge mennesker. Så der sad jeg med mine mange gode ideer og kedede mig, fordi ingen reelt havde tid til at sætte sig ned og prioriterer nogle mere langsigtede indsatsområder som kvalitetsarbejdet.

Enden på et hele for mit vedkommende blev, at jeg søgte nyt arbejde allerede efter 5 måneders ansættelse, fordi jeg ikke kunne se noget videre perspektiv i at stå alene med så stort et forandringsprojekt.

Efter 4 måneders jobsøgning fik jeg tilbudt et job på Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet ved Aarhus Universitet. Stillingen lå inden for uddannelsesområdet, hvor de søgte en medarbejder, der bl.a. havde mod på at kaste sig ud i implementering af et nyt studieadministrativt it-system, stå for forskellige analyser og arbejde med akkreditering af uddannelser. Ved denne ansættelse havde det bl.a. betydning, at jeg havde erfaring fra sundhedsvæsenet og med implementering af et it-system, at jeg havde erfaring fra uddannelsesområdet pga. mit studiejob som studievejleder, og at jeg fagligt i mit speciale havde beskæftiget mig med evalueringer og deres konsekvens i offentlige organisationer.

For mit vedkommende har mine tidligere erfaringer og interessefelter således i

høj grad spillet en rolle for mine to første ansættelser.

Særligt i mit første job er det blevet langt mere tydeligt for mig, hvilke kompetencer jeg som statskundefag har med mig, fordi det bliver så tydeligt, når du som nyuddannet står blandt helt andre faggrupper, og du med lethed kan forstå og formidle kvalitetskoncepter, kan formulere dig på skrift og systematisk gribe nye opgaver og problemstillinger an, kan deltage i og lede møder og hurtigt forstå, hvilke interesser der er på spil mellem de forskellige aktører. Når man som studerende efterhånden har vænnet sig til at være blandt ligesindede, kan det være svært at få øje på, hvad man egentlig har lært. Men efter at have været ude i den såkaldte "virkelige verden", er det min oplevelse, at kompetencer, der måske virker som generelle kompetencer for akademikere, i høj grad er blevet kvalificerede af mere fagspecifikke kompetencer fra lige netop statskundefaguddannelsen – for mit eget vedkommende trækker jeg i særlig grad på fagene metode, offentlig forvaltning, offentlig politik, komparativ politik og seminarer inden for disse områder.

Den helt store forskel på de to job er, at jeg i min nuværende stilling har en chef og kollegaer med nogenlunde samme faglige baggrund, som jeg. I sygehusvæsenet er der meget klare faggrænser, og som DJØF'er kommer man nemt til at

stå alene med sin faglighed, især hvis man er underlagt en sundhedsfaglig ledelse, der kun er vant til at lede deres egen faggruppe. Selv om det til tider var enormt frustrerende at stå alene og hele tiden skulle oversætte og formidle til personer, der rent faktisk så verden på en anden måde, og hvormed jeg også hele tiden kom til at forholde mig til og forsvare min egen rolle, så har lige netop dette også været enormt lærerigt.

JESPER HOLDFLOD POULSEN,

JOURNALIST

I DANSK ARBEJDSGIVERFORENING (DA)

"Og du er så den nye scient.pol. på Agenda", spurgte dagbladsjournalisten mig. Underforstået: Det er altid cand.-scient.pol.'er, der har siddet på min stol. Den står i Dansk Arbejdsgiverforening (DA), hvor jeg er journalist på organisationens nyhedsbrev ArbejdsMarkeds- Politisk Agenda.

Tre måneder inden jeg kunne sætte mig til rette der for første gang, havde jeg – på oktobers sidste dag i '97 – afleveret mit speciale. Og godt fem år tidligere var jeg begyndt at læse på statskundskab, efter i to år forgæves at have ledt efter meningen med livet på handelshøjskolen. Mit nye studium var derimod allerede fra den første dag "lige mig", men derfor kan man jo godt variere det mest muligt.

Grunduddannelsen på statskundskab åbnede dog ikke mulighed for mange svinkeærinder. Heldigvis var overbygningen langt mere fleksibel og det benyttede jeg mig af. Først var jeg et semester på Journalisthøjskolen, hvor jeg tog Tillægsuddannelsen. Et halvt år senere drog jeg til Holland på et studieophold på Universiteit Utrecht, hvorefter jeg begyndte på specialet.

Jeg kan ikke påstå, at jeg foretog nogen egentlig faglig specialisering. Det hænger nøje sammen med, at så meget af mit studium foregik udenfor universitetets regi, og at jeg var parat til at gå på kompromis med kvaliteten af seminarerne - til gengæld for en kort studietid. Især en kort studietid blev et stadigt større mål, efterhånden som nysgerrigheden efter at opdage livet efter og udenfor universitetet voksede.

At jeg så fik job i en politisk organisation, er lidt af en tilfældighed. Egentlig havde jeg tænkt mig et karriereforløb som lydig bureaukrat i statens tjeneste, men tilbuddet fra DA's kommunikationssekretariat var meget og mest fristende.

Mit arbejde består i at skrive artikler indenfor de emner, der kan stå under den meget brede paraply, som hele det arbejdsmarkedspolitiske område spænder over. Det betyder, at jeg også skriver meget om fx social- og uddannelsespolitik. Agenda udkommer hver anden uge, og i løbet af den tid skal vi i redaktionen gennem hele processen med ideudvikling, analyse og formidling. Der er altså forholdsvis god tid til at dykke ned i stoffet og få lavet en grundig re-

search, og det er netop her vores niche i mediebilledet så at sige findes: Vi forsøger at grave de nyheder og vinkler frem, der ligger et spadestik dybere end der, hvor dagbladene normalt kommer til.

Det sværeste i den proces er afgjort at få ideerne til artiklerne. Mange af ideerne får vi selv i redaktionen, bl.a. fordi vi har ressourcer til at foretage spørgeskemaundersøgelser eller bestille specialkørsler hos f.eks. Den Sociale Ankestyrelse eller Danmarks Statistik. Derudover holder vi nøje øje med nye vinkler og historier i den store mængde af rapporter, der kommer fra f.eks. OECD, Socialforskningsinstituttet, EU.

Mest inspiration får vi dog afgjort fra husets egne økonomer og arbejdsmarkedskonsulenter, der bl.a. sidder ved bordet i alle mulige nævn og råd og laver forskellige analyse- og overvågningsopgaver. De personer fungerer samtidig som meget værdifulde sparingspartnere under hele processen.

Cirka en gang om måneden mødes vi i den "store" redaktionsgruppe. Heri deltager repræsentanter fra alle afdelinger, ikke cheferne, men de konsulenter vi arbejder mest sammen med. På disse møder diskuterer vi den politiske fremtid, og hvor vi som organisation skal sætte ind i den kommende tid. Hvilke emner vil DA gerne have på den politiske dagsorden, hvad vil DA gerne opnå/undgå osv. På den baggrund kommer der altid en masse og ofte også meget værdifulde

forslag og ideer til artikler frem: "Kunne vi ikke få tal på det ... Er det undersøgt før om ....?", osv. Derefter er det så vores opgave at få konkretiseret det til tider flyvske materiale og vurdere, om det er noget at arbejde videre på.

Og her i den proces er det måske netop cand.scient.pol.ens særlige færdigheder – berettigelse om man vil – findes. Formentlig først og fremmest i den analytiske tænkning, dernæst i den politiske.

Det politiske fylder utrolig meget i organisation som DA, og derfor skal der konstant tages mange politiske hensyn til alle sider af forhandlingsbordet, hvor "vennerne" placering bestemt ikke altid er den samme. Af samme grund er artiklerne også vinklet og "clearet", så de harmonerer med DA's politiske målsætninger. Det lyder måske umiddelbart forfærdeligt, men sådan vil det altid være i en politisk organisation, hvad enten det er et ministerium eller enhver anden interesseorganisation, hvor medlemmerne betaler for politisk indflydelse. Dertil kommer så naturligvis alle de politiske hensyn internt i huset. Så sammenlagt er der virkelig gode chancer for at se, hvordan alle teorierne udfolder sig i praksis. Og noget er der bestemt om snakken.

Med hensyn til den analytiske tænkning, er cand.scient.pol.ernes selvforståelse klokkeklar: Vi ser sagen fra flere sider, nuanceret men alligevel hurtigt! Vi kan vurdere alle emner ud fra både en øko-

noms og en sociologs synsvinkel. Og det lyder jo ikke så ringe endda - men igen: Der er noget om snakken!

MIKKEL THØGERSEN,

KONSULENT I PLS CONSULT A/S

Når jeg tænker tilbage på, hvorfor jeg i 1990 startede på statskundskabsstudiet, lyder det i dag lidt kedeligt og regelret. Jeg havde fået den politiske interesse ind med modernælden fra mine politisk aktive forældre, og denne interesse forplantede sig i engagementet i samfundsfagstimerne. Da jeg skulle vælge studium, var der derfor ingen tvivl om statskundskabens førsteprioritet.

Jeg ville egentlig have været gymnasielærer (cand.mag.). Årsagen var ret beset, at jeg ikke anede, hvad cand.scient.pol.erne - med den flotte titel - arbejdsmæssigt beskæftigede sig med. I løbet af studieårene ændrede jeg opfattelse, afleverede i april 1997 mit speciale og fik den eftertragtede titel. Årsagerne til mit fravalg af gymnasielærer-vejen skyldes primært to forhold. For det første, blev jeg fanget af politologien i almindelighed og af emnet offentlig forvaltning i særdeleshed. Det ville derfor ærgre mig, hvis jeg ikke kunne vælge de interessante seminarer på overbygningen, hvor jeg især beskæftigede mig med forskellige aspekter af de forvaltningspolitiske reformer af velfærdsstaten siden starten af 1980'erne. For det andet, blev

de sidste tre år af mit studieliv præget af studentearbejde, hvor jeg først var interviewer og senere studentermedhjælp ved konsulentfirmaet PLS Consult.

Og netop studenterjobbet har foreløbigt beseglet min jobmæssige skæbne, idet jeg i dag arbejder som konsulent i PLS Consult. Den tidligere gymnasielærer in spe endte dermed i et privat firma, hvilket jeg indtil studenterjobbet ville have forsvoret. Selvom jeg allerede på grunduddannelsen droppede undervisningsambitionerne til fordel for en karriere i den offentlige forvaltning, var den private sektor ukendt land.

Springet fra den offentlige forvaltning til konsulentbranchen er dog ikke så voldsomt endda. PLS Consult arbejder overordnet med analyser og rådgivning spændende fra IT-rådgivning til analyser baseret på et samfundsvidenskabeligt grundlag i Researchdivisionen, hvor jeg er ansat. Mere konkret arbejder jeg nemlig med opgaver for offentlige kunder - primært ministerier - der skal have løst en analyse- eller evalueringsopgave. Faktisk er det sådan, at jeg begynder at møde mine gamle studiekammerater på den anden side af bordet, når ministeri-

erne bestiller en opgave. Jeg beskæftiger mig dermed fortsat med den offentlige forvaltning, men primært som analytiker.

Arbejdsopgaverne kan eksempelvis være for Undervisningsministeriet, hvor vi evaluerer et 4-årigt integrationsprojekt omhandlende integration af tosprogede elever i den danske folkeskole. Vi skal vurdere i hvilken udstrækning de politisk vedtagne målsætninger for programmet er opfyldt. Et andet eksempel er en opgave for Københavns Kommune, der ønskede en analyse af erfaringerne med forældre-bestyrelserne på daginstitutionsområdet.

Omstillingen fra studiet til arbejdslivet er ikke så stort i min nuværende arbejdsfunktion (især ikke da hovedparten af de nærmeste kolleger ligeledes er politologer fra Århus). Når man skal løse en evaluerings- eller analyseopgave, trækker man nemlig i høj grad direkte på tillærte metoder og teknikker fra studiet. Ofte skal en problemstilling belyses på baggrund af en spørgeskemaundersøgelse. Derfor skal de abstrakte begreber - som f.eks. integrationsbegrebet - formuleres i konkrete spørgsmål i skemaet. Disse formuleringer skal være forståelige og entydige, og svarkategorierne skal være gensidigt udelukkende etc. Der skal foretages overvejelser omkring stikprøvens udformning og størrelse, og efter dataindsamlingen forestår den statistiske bearbejdning og analyse. Resultatet af

denne proces er den skriftlige rapportering - hvor man ofte sender taknemmelige tanker til de råd og den feedback, forskellige undervisere har givet på de skriftlige opgaveseminarer.

I forhold til alle disse opgaver trækker man konkret på den tillærte samfundsvidenskabelige metode. Det er ikke altid, at opgaverne kræver, at man direkte anvender de teoretiske kundskaber. Men det hænder ofte, at lærebøgerne findes frem, eller at vi skal læse nyere teoretisk litteratur for at løse en analyseopgave. Konsulentjobbet - i min funktion - betyder således, at man direkte anvender de metoder, som man svedte over at skulle tilegne sig i løbet af studietiden. Jeg ærgrer mig derfor i dag over, at jeg ikke på grunduddannelsen blev fascineret af metodefagernes relevans. Heldigvis er der så andre færdigheder, der ligger længere fremme i hukommelsen.

Som det er fremgået, er det ikke min erfaring, at det nødvendigvis er drømmen om, hvad der arbejdsmæssigt venter på den anden side af studiet, der afgør, om statskundskab er det rette studium. Der er masser af jobmuligheder i både offentligt og privat regi. Jeg tror, det er mere væsentligt med den analytiske interesse for politik, administration og samfundsforhold. Så bliver det efterhånden mindre afgørende, om den analytiske evne og interesse anvendes på ældrepolitik i kommunerne, forvaltningsreformer

mer eller teoretiske spørgsmål om frihed og social retfærdighed.

Det vil derfor sjældent være dine seminarvalg på studiet, der afgør, hvor du senere ender. En af mine studiekammerater luftede for et par år siden en misforståelse. Da han hørte, at mine seminarvalg primært faldt inden for området offentlig forvaltning, replicerede han: "Du satser nok på karrieren". Jeg er

uenig. Man kan sagtens lade lysten drive værket og afprøve de mere eksotiske sider af statskundskaben (hvad de så end er). Det er vores analytiske kompetence, der er vores styrke på arbejdsmarkedet. Så har du derfor en analytisk interesse for samfundsforhold, før du begynder på studiet, kan du i de følgende år se den gå hånd i hånd med udviklingen af en større analytisk kompetence.

MORTEN JAKOBSEN,

PH.D.-STUDERENDE, INSTITUT FOR STATSKUNDSKAB, AARHUS UNIVERSITET

En mulig karrierevej efter livet som kandidatstuderende kunne være at fortsætte inden for den akademiske verden - som ph.d.-studerende. Et ph.d.-forløb kunne således foregå på Institut for Statskundskab, Aarhus universitet, eller ved andre universiteter i Danmark eller i udlandet. Dette indlæg omkring livet som ph.d.-studerende tager udgangspunkt i et ph.d.-forløb på Institut for Statskundskab, Aarhus universitet, da det er herfra jeg har mine oplevelser og erfaringer med et sådant forløb.

Ansættelsen som ph.d.-studerende er knyttet til et projekt og er begrænset til 3 eller 4 år alt afhængig af, hvilken ordning man søger ind på. Jeg selv er på 5+3-ordningen, hvor starter man ph.d.-forløbet efter man har afleveret sit speciale, hvormed ph.d.-forløbet er et 3-årigt forløb, der ligger i forlængelse af kandidatdelen. På 4+4-ordningen starter ph.d.-forløbet efter et år på kandidatdelen og varer 4 år (hvor man skriver et særligt speciale i forløbet). For begge forløb er det en god ide, at tænke på ansøgning i god tid, da der er ansøgningsrunder to gange om året - for nærmere beskrivelse af forskelle mellem

de to ordninger henvises til den længere beskrivelse af ph.d.-uddannelsen, som findes på IFSKs hjemmeside. I forbindelse med ansættelsen vil jeg ligeledes nævne, at ph.d.-forløbet i nogle tilfælde er finansieret af fakultet, mens det i andre tilfælde er finansieret via eksterne midler (erhvervs-ph.d.) - sidstnævnte vinder stadig større udbredelse.

Et vigtigt element i ph.d.-forløbet er ens projekt, dvs. det forskningsprojekt, hvilket ansættelsen er knyttet til, og som afleveres til bedømmelse ved forløbets afslutning. I ansøgningen om optagelse på ph.d.-skolen vedlægger man således en projektbeskrivelse (kravene til hvor præcist man skal beskrive ens projekt varierer efter hvilken ordning man søger ind på). Personligt mener jeg, at ph.d.-projektet er et meget attraktivt element ved forløbet - man får muligheden for at dykke dybere ned i en given problemstilling, hvor man selv har ansvar og mulighed for at styre projektet. I forlængelse heraf bevidstheden om, at man arbejder på ens "egne" ting, forstået på den måde, at man virker som forfatter på de papers man skriver, og som underviser på de undervisningsforløb man står for.

Det at man dykker dybere ned i en given problemstilling gør samtidig, at de enkelte undersøgelsesforløb og delprojekter har en langvarig karakter. Dette kan både være en fordel eller en ulempe alt efter ens indstilling til dette – man skal under alle omstændigheder være indstillet på, at der kan være længere perioder, hvor man ikke får sendt et konkret produkt af ens arbejde af sted. Ph.d.-forløbet indeholder imidlertid også mange andre ting end ens projekt. For det første skal man være underviser på to undervisningsforløb (typisk som instruktør på et grundforløb og som underviser på et kandidatseminar). For det andet skal der følges ph.d.-kurser svarende til et semester på fuld tid (30 ECTS). For det tredje er der indlagt et ophold ved et andet institut i forløbet (typisk et udlandsophold). I forbindelse med projektet vil der endvidere typisk være deltagelse på forskellige konferencer i såvel Danmark som i udlandet.

Jeg bliver til tider spurgt til, om det ikke er ensomt at være ph.d.-studerende. Dette hænger formentlig sammen med en forestilling om at ph.d.-studerende går ind på et kontor, så går der tre eller fire år, hvorefter man kommer ud (bleg og udsultet) med en tyk bog. Denne forestilling holder imidlertid ikke stik for nutidens ph.d.-studerende. Denne forestilling kan jeg afkræfte (om andre føler det anderledes kan jeg umiddelbart ikke udtale mig om). På det sociale plan planlægges i ph.d.-gruppen en række aktivi-

teter (grillaftner, krocket, landskamp, fredagsbar osv.), der er tradition for at ph.d.'erne spiser frokost sammen hver onsdag ligesom man mødes med de fastansatte til frokost og afdelingsmøder. Endvidere har man som ph.d.-studerende en kontormakker, som typisk er en anden ph.d.-studerende.

Hvad så med samarbejde på det faglige plan? Selvom den enkelte ph.d.-studerende typisk arbejder på sit eget projekt, vil der ofte være gode muligheder for at samarbejde med andre ph.d.-studerende i forhold til delprojekter og udarbejdelsen af papers. For mit eget vedkommende er mit projekt endvidere en del af et fælles forskningsprojekt, som jeg foretager sammen med en af adjunkterne på instituttet – hvilket betyder en stor del samarbejde. Den faglige interaktion med de andre ph.d.-studerende og fastansatte kommer ligeledes til udtryk via ph.d.-fremlæggelser og afdelingsmøder. Endelig har nogle ph.d.'ere forskellige former for samarbejde med eksterne organisationer som f.eks. offentlige eller private virksomheder. For mit eget vedkommende udgør Århus Kommune og KREVI vigtige samarbejdspartnere. Der er således muligheder for at bevare en vis kontakt med folk og organisationer uden for "de gule mure".

En anden ting jeg er blevet spurgt om, går på om det ikke er ret afslappende at være ph.d.-studerende, hvilket knyttede sig til en forestilling om at man "tøffede"

lidt rundt med nogle bøger i tre år. Denne forestilling må jeg ligeledes afkræfte. Et ph.d.-forløb kræver en vis mængde arbejde, da der er kurser, undervisningsforløb og selvfølgelig også selve forsk-

ningsprojektet. Omvendt er ens arbejdsdag varierende, og man har selv stor indflydelse på tilrettelæggelsen af denne.

CHARLOTTE MØLLER, FULDMÆGTIG I ARBEJDSSEKRETARIATET, KØBENHAVNS KOMMUNE

Jeg startede på statskundskabsstudiet i 1990 i glad forventning om et spændende studium og med en bred interesse for politik. Grunduddannelsen var dog en blandet fornøjelse – økonomi var et "hadefag", og jeg var ikke specielt gearret til den selvstændige studieform.

Men et højskoleophold gav ny energi, og overbygningen var en fornøjelse – jeg nød at vælge seminarer efter interesse. Jeg specialiserede mig ikke bevidst, men fik efterhånden en interesse for arbejdsmarkedspolitik. Det afspejlede sig i mit valg af to seminarer om emnet, og jeg har skrevet speciale om beslutningsprocessen bag puljejobordningen.

Et praktikophold i Rosenhøj Kommune var med til at sætte tingene i perspektiv. Det kan jeg varmt anbefale. Jeg udførte servicedeklarationer, evaluerede og deltog i forskellige former for projektarbejder. Det gav et fint indblik i, hvordan en forvaltning fungerer, og hvad en cand.scient.pol. kan tænkes at beskæftige sig med.

Jeg var så heldig at få job, inden specialet var skrevet færdigt, så jeg afsluttede specialet i marts 1997, flyttede til Kø-

benhavn og startede i jobbet den 1. april 1997.

Jeg blev ansat i Arbejdssekretariatet ved Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, Københavns Kommune som fuldmægtig. Jeg er ansat i en stabsfunktion, og mine arbejdsopgaver er meget varierede. Målsætningen for den kommunale arbejdsmarkedsindsats er, at ledige københavnere – kontanthjælpsmodtagere såvel som dagpengemodtagere – kommer i ordinær beskæftigelse eller uddannelse. Arbejdssekretariatet har til opgave at give en struktureret opkvalificering til alle ledige og har derfor en vifte af tilbud. Opkvalificeringen sker i samarbejde med de ordinære uddannelsessystemer. Her er god mulighed for at "dyrke" min interesse for arbejdsmarkedspolitik.

Jeg er medlem af en analysegruppe, der evaluerer Arbejdssekretariatets projekter. Vi er forholdsvis nystartede og har i foråret udarbejdet forskellige målgruppe-karakteristikker. Det er en meget spændende opgave, som indebærer, at jeg udover analysearbejdet ved skrivebordet også 'kommer ud i marken' og

laver interviews med ledige og undervisere.

I samarbejde med min kontorchef udarbejder jeg strategiplaner, årsberetninger og notater. En anden af mine opgaver er organiseringen af en fleks- og skånejobindsats i Arbejdssekretariatets regi. Her aftales samarbejdsflader, opgavefordeling og produktionsmål.

På Arbejdssekretariatets vegne deltager jeg i arbejdsgrupper sammen med forskellige samarbejdspartnere. Jeg er også sekretær for Arbejdssekretariatets ledergruppe. Her består arbejdet i at forberede møder og skrive referater.

Min stilling indebærer en del informationsopgaver – blandt andet er jeg den ene af to redaktører bag vores månedlige Nyhedsbrev til medarbejdere og samarbejdspartnere. Her er opgaven at prioritere og formidle stof, så medarbejderne føler sig orienterede. Det er en udfordring at skrive på en mere journalistisk måde, end arbejdet med referater, strategiplaner og notater giver mulighed for.

Når jeg ser tilbage, synes jeg, at statskundskabsstudiet har givet mig de rigtige værktøjer – øvelse i at systematisere informationer, analysere problemstillinger, skrive rapporter og formidle resultater.

Selvfulgelig bruger jeg min viden om arbejdsmarkedet og det politiske system, men det er i højere grad kvalifikationerne som generalist, der hver dag er mig til

nytte. Arbejdsmarkedet er ikke stationært; der sker utrolig meget på beskæftigelsesområdet, og Arbejdssekretariatet er i høj grad et omstillingsparat. Men det gør jobbet lærerigt og sjovt, og jeg har stor indflydelse på mine arbejdsopgaver.

Efter min mening er stor nysgerrighed en vigtig forudsætning for at starte på statskundskabsstudiet. Det er et bredt studium med mange fag, og nysgerrigheden kan være den drivkraft, man har brug for til at finde de problemstillinger, man finder virkelig interessante – i mit tilfælde arbejdsmarkedspolitikken.

CECILIE WINTHER,

ASSOCIATE EXPERT VED UNITED NATIONS INTERNATIONAL DRUG CONTROL PROGRAMME (UNDCP), CARIBBEAN REGIONAL OFFICE, BARBADOS

Jeg begyndte på Statskundskab i 1989 og afleverede mit speciale i september 1997. I mine første studieår var jeg ret engageret i studenterpolitik og sad to perioder i Studenterrådet (1989-91) og to år i Fagrådet (1990-1992). Mit studenterpolitiske engagement var uden tvivl befordrende for studiet som helhed. Sagt en smule forenklet voksede min faglige interesse og engagement proportionalt med studietiden. Især på overbygningen fandt jeg studiets faglige sammensætning spændende og interessant. Jeg havde ikke nogen udpræget faglig specialisering, men de fleste af mine tilvalgsfag faldt inden for sociologi (fag udbudt ved Cekvina) og international politik.

Gennem hele studieforløbet havde jeg i gennemsnit 8 timers ikke-studierelevant erhvervsarbejde om ugen. Jeg tog et halvt års orlov i 1992 for at rejse i Mellemamerika. Samtidig med at jeg i efteråret 1994 påbegyndte de indledende manøvrer til specialeskrivningen (som i øvrigt forblev indledende i næsten et år), blev jeg tilknyttet en studiegruppe på

Center for Freds- og Konflikt Forskning, der beskæftigede sig med europæisk krisestyring. I samme forbindelse arbejdede jeg som studentermedhjælp på Institutet med informationssøgning til gruppen. Det absolutte klimaks for alle bestræbelserne var, da jeg tilbragte forårssemesteret 1995 som praktikant ved EU Kommissionens FN-delegation i New York, hvor jeg fulgte det daglige arbejde i FNs Sikkerhedsråd. For en statskundskabs-studerende med interesse for international politik var dette intet mindre end fantastisk, og det virkede voldsomt motiverende for mig med hensyn til at skulle ud og arbejde igen. Mellem mig og denne virkelige verden stod imidlertid et speciale, og det holdt hårdt med at afslutte både det, og den artikel jeg i studiegruppen havde lovet at bidrage med til en fælles publikation. Yderst befordrende for denne proces var, at jeg i juni 1996 fik ansættelse hos UNDCP og dermed var tvunget til at afslutte både artiklen, specialet og mit studium.

Min stilling hos UNDCP (United Nations International Drug Control Programme)

er af den slags, der i store dele af FN-systemet går under betegnelsen Junior Professional Officer, og jeg blev rekrutteret af UNDCP og det danske udenrigsministerium i fællesskab. Stillingen har et uddannelsesmæssigt aspekt, og ideelt set skal man i en JPO-position eksponeres til så mange forskellige arbejdsopgaver som muligt. Stillingen er tidsbegrænset til højst tre år, og som regel forbliver man i den samme stilling.

Min faglige indgang til emnet narkotikakontrol var min generelle FN-interesse kombineret med en sikkerhedspolitik vinkel. Men hvor meget sikkerhedspolitik der egentlig er i narkotikakontrol, gik først rigtigt op for mig, da jeg havde været et par måneder på min post på UNDCP-kontoret på Barbados. Bag den noget eksotisk klingende adresse gemmer sig det caraibiske regionale FN-kontor for narkotikakontrol, som dækker hele Caribien fra Belize i nord til Surinam i syd, i alt 29 lande og territorier. Det er et politisk kompliceret område, som spænder bredt både juridisk, sprogligt og kulturelt med engelsk, spansk, hollandsk, fransk, papiamento og creole som talte sprog. Generelt lider regionen under at være placeret midt mellem de primære narkotikaproducerende lande i Sydamerika og de konsumerende lande i Nordamerika og Vesteuropa, hvorved Caribien bliver scenen for smugling og organiseret kriminalitet og alt, hvad det bringer med sig af trusler mod staternes demokrati, politiske stabilitet, suveræni-

tet og ikke mindst sociale og økonomiske udvikling. Det kan derfor ikke undre at narkotika-politik står meget højt på både de nationale og regionale politiske dagsordener.

Sagt meget enkelt er min opgave hos UNDCP at formidle. Jeg formidler økonomiske ressourcer, teknisk rådgivning, erfaringer, normer og værdier og sidst, men ikke mindst, kontakt mellem dem, der ved noget om narkotikaproblematikken i dens mange afskygninger, og dem, der har behov for at vide mere.

Konkret er en af mine primære arbejdsopgaver overvågning af UNDCP-projekter. Et typisk UNDCP-projekt er, at regeringen i et land med teknisk og økonomisk støtte fra UNDCP iværksætter tiltag, som vil begrænse efterspørgslen af narkotika, f.eks. gennem oplysningskampagner og udvikling af undervisningsmateriale til skolerne. Der kan også være tale om hjælp til en gruppe af stater til at etablere et told- eller kystvagtsamarbejde, en harmonisering af lovgivning mod hvidvaskning af penge eller en generel policy-udvikling og kapacitetsopbygning. Min opgave er at støtte regeringerne i deres bestræbelser og sikre, at dette sker i overensstemmelse med den arbejdsplan, der er vedtaget af FN og regeringen i fællesskab. Dette indebærer kontrol af budgetter, formidling af teknisk rådgivning og regelmæssig kontakt med projektmedarbejderne for at få processen til at glide efter planen. Efter

samme devise om formidling deltager jeg også i udvikling af nye projekter, koordinering af aktiviteter med andre FN-organisationer og sidst, men ikke mindst, er jeg kontorets PR- og informationsmedarbejder.

Jeg mener, at cand.scient.pol. er ideelle kandidater til at varetage arbejdsopgaver som mine, og styrken ligger uden tvivl i uddannelsens generalistiske præg. Jeg fik ikke jobbet, fordi jeg var specialist i narkotikapolitik, men snarere fordi jeg havde nogle færdigheder, der satte mig i stand til at forstå narkotikapolitik som en del af en meget større helhed.

Som cand.scient.pol. er man vant til indenfor en begrænset tidsramme, på systematisk vis, at erhverve sig overblik over en anseelig mængde nyt og ukendt materiale, skelne væsentligt fra uvæsentligt og præsentere sine resultater på skrift eller i tale. Man er vant til at forholde sig kritisk, tænke analytisk og tage alverdens faktorer med i overvejelserne. Man er også vant til at tænke i helheder, og stadigvæk er man som cand.scient.pol. i stand til at drage konklusioner. Og når man først har overblikket og har forstået problemet, så er resten af sagsbehandlingen meget lige til. Det er kun tid og sted, der afgør skrivestil, og om det er på dansk, engelsk eller spansk.

Uddannelsens force, mener jeg på den anden side også er dens svaghed. Med fokusering på præcision og kortfattet

risikerer man i løbet af statskundskabsstudiet at miste evnen til at udtrykke sig kreativt.

Ovenstående beretning foranlediger måske nogle til at tro, at ens lykke er gjort med, at man er blevet optaget på statskundskabsstudiet og kan se frem til et succesfuld arbejdsliv, blot fordi man er cand.scient.pol. Sådan er det naturligvis ikke. Selv om man som cand.scient.pol. er godt rustet, er ens personlige temperament og samarbejdsevner af enormt stor betydning - både for hvor effektivt man løser de stillede opgaver, og endnu vigtigere for hvor tilfreds man selv er med sit arbejdsliv. Det, der efter min mening, er det aller-aller vigtigste i løbet af studietiden, nemlig interessen for det man beskæftiger sig med, fortsætter med at være den allervæsentligste faktor for succes - også når man forlader Institut for Statskundskab på Aarhus Universitet og skal ud og arbejde som cand.scient.pol.

JONATHAN BENJAMIN KNUDSEN, KONSULENT, NIRAS KONSULENTERNE

En cand.scient.pol. er en generalist, og der findes derfor mange muligheder som kandidat, når jobmarkedet efter endt studie afsøndres. Derfor kan det være en god idé at gøre sig nogle overvejelser i løbet af studietiden, om hvilke områder der interesserer én, og hvordan man kan øge chancerne for at få arbejde inden for ens favoritområde efter endt studie. Dette er nok lettere sagt end gjort, men et godt udgangspunkt er at finde et studiejob, der har relevans inden for ens faglige interesseområde. I Århus er vi dog dårligere stillede end vores studiekammerater fra KU mht. studiemulighederne – dog er tendensen at det bliver bedre i Århus med flere interessante opslag.

Bliv instruktør!

En fornem mulighed, der på sigt vil åbne rigtig mange døre, er at blive instruktør på IFSK; det giver både kompetence inden for et specifikt område og formidlingsmæssige kompetencer samt et godt netværk blandt underviserne. Jeg var selv instruktør i metode I og II, og det kan jeg kun opfordre andre til også at blive, særligt fordi metodemæssig forståelse i mange stillingsopslag (herunder

det jeg selv ansøgte og fik) fremhæves som et krav. Og hvis man kan skrive instruktør i metode på sit cv kommer man helt sikkert over i den rigtige bunke i den første grovsortering. Nu er det i øvrigt på sin plads at afkræfte en myte, der efter min overbevisning hersker på IFSK blandt de studerende, nemlig at det er meget svært (læs: umuligt) at blive instruktør. Det er det bestemt ikke! – måske netop fordi denne myte eksisterer, er der kun ganske få, der søger instrukturer. Så min første anbefaling er altså at sørge for at blive instruktør (helst i metode, men der er jeg jo nok selvsagt biased...).

Har ens fagvalg betydning?

Indirekte har ens fagvalg på kandidatdelen nok betydning, men man skal nok ikke overvurdere betydningen. Personligt valgte jeg en del metodemæssige fag, der således kunne understøtte den side af min profil, men så længe man over for sig selv og en kommende arbejdsgiver kan redegøre for, at studiet har givet en relevante kompetencer til stillingen, er betydningen nok til at overse. Men hvis jeg skal komme med en anbefaling er det nok, at tage nogle såkaldte red-

skabsfag – også i løbet af kandidatdelen.

Kom uden for de gule mure!

IFSK kan hurtigt gå hen og blive et elfenbenstårn, så derfor er min anden anbefaling at søge væk fra de gule mure. Her er der igen mange muligheder, men et praktikophold er en god begyndelse. Her stifter man bekendtskab med det, der i dagligdagen kaldes 'virkeligheden', og det er et rigtig godt bekendtskab. Ikke blot opnår du en indsigt i, hvilke krav og kompetencer der forventes du besidder, når du er dimitteret, du får også et tiltrængt afbræk i studielivet. Jeg kombinerede det med en tur til udlandet, hvor jeg i et lille år arbejdede i en afdeling i OECD i Paris. I mit nuværende job arbejder jeg ikke med de samme problemstillinger, så det har ikke hjulpet direkte på mine jobmuligheder, men det skader ikke at have stående på sit cv. Men det, der virkelig gav noget for mig, var dels det netværk man hurtigt får opbygget, men i særdeleshed afbrækket i studielivet.

En anden måde at komme uden for de gule mure, er ganske simpelt ved at få et studiejob. Jeg arbejdede hos analysefirmaet Capacent, og her kom min viden fra metode mig i høj grad til glæde. Men årsagen til, at jeg anbefaler, at man får erfaringer uden for IFSK er, at det giver en ret god forståelse i, hvad der forventes af en, når man dimitterer, plus at det

giver et anderledes perspektiv på, hvad der ellers bliver dikteret fra instituttets side. Clash'et mellem teori og praksis er med andre ord rigtig godt at opleve – og helst inden du selv står i det, når du er færdiguddannet!

Om hvad en cand.scient.pol. laver

Jeg blev kandidat i juli 2009 og begyndte som konsulent hos NIRAS Konsulenterne august 2009. Virksomheden er et klassisk evaluerings- og analysefirma (om end det måske er lidt utraditionelt alligevel, idet det er en del af NIRAS, der er et rådgivende ingeniørfirma). Dermed også indikeret at arbejdsopgaverne er meget brede; således arbejder jeg for tiden på projekter inden for uddannelsessektoren, daginstitutionsområdet, ældresektoren samt analyser af beboeres trivsel i boligsociale områder. Fællesnævneren for disse opgaver, dvs. for de kompetencer jeg i løbet af statskundskabsstudiet har tilegnet mig, er at for at løse opgaverne tilfredsstillende kræver det dels, at ens metodemæssige forståelse og analytiske evner er i top, og dels et godt kendskab til, hvordan den offentlige forvaltning og sektor fungerer. Begge aspekter er altså kompetencer, jeg har taget med fra IFSK.

Nyd studietiden!

Efter at have læst ovenstående tænker du måske (det gør jeg selv i hvert fald),

at studietiden på IFSK er et langt karriereræs, hvor der skal studeres, netværkes og arbejdes konstant. Det håber jeg ikke I gør! Nyd tiden på et af Europas bedste politologiske institutter; nyd det høje faglige niveau, men nyd i endnu højere

grad det gode sociale studiemiljø, der hersker. Det kommer tifold tilbage i sidste ende.

Held og lykke!

SØREN NEDERGAARD, KONTORCHEF, UNIVERSITETS- OG BYGNINGSSTYRELSEN – VIDENSKABSMINISTERIET

Jeg blev i 2001 færdiguddannet fra statskundskab, hvor jeg havde suppleret både min bachelor- og kandidatuddannelse med studiejob, studenterpolitik og praktik i udlandet. Jeg har brugt uddannelsen til job i først Undervisningsministeriet og siden Videnskabsministeriet, hvorfra jeg også har været udstationeret i USA.

Jeg var i det meste af min studietid aktiv i studenterpolitik, sad bl.a. i studienævnet, og fik her rigtig gode erfaringer i samarbejde, udarbejdelse af forhandlingsoplæg og gennemførelse af en større reform af uddannelsen. Samtidig grundlagde jeg den interesse for universitetsuddannelserne, som jeg har arbejdet med i ministeriet og i dag som kontorchef for Kontoret for Universitetsuddannelser i Universitets- og Bygningsstyrelsen.

Jeg kan varmt anbefale at bruge uddannelsen til at prøve kræfter med studenterpolitik eller studiejobs. Jeg underviste i flere omgange som instruktør i komparativ politik, som også var meget givtigt med praktisk erfaring i samarbejde med andre instruktører, forberedelse af undervisningsforløb og facilitering af

timerne med studerendes oplæg. Jeg var i flere år studentermedhjælper i Århus Kommune på social- og sundhedsområdet, hvor jeg lavede statistiske analyser, spørgeskema- og interviewundersøgelser og lavede oplæg til direktionen i magistraten.

Særligt vil jeg opfordre alle til at bruge uddannelsen til afsæt til et praktik- eller studieophold i udlandet. Jeg var et halvt år praktikant på Danmarks FN-mission i New York, som var en enorm personlig og faglig oplevelse. Jeg arbejdede med det sikkerhedspolitiske område i tæt samarbejde med to udsendte fra Udenrigsministeriet og det var fantastisk at følge arbejdet i FN. Det gav mig også de første praktiske erfaringer med arbejdet i centraladministrationen og viste sig at blive et godt grundlag for min senere udstationering i USA.

Jeg startede med at søge job de sidste måneder før jeg blev færdig med specialet og søgte efter min tid i studenterpolitik og kommunen job i Socialministeriet, Kulturministeriet, It- og Forskningsministeriet og Undervisningsministeriet. Jeg blev ikke kaldt til samtale i de tre første ministerier, men der var bid i Undervis-

ningsministeriets kontor for uddannelse og forskning, hvor jeg startede som fuldmægtig i 2001. Kort efter blev Foghs første regering og Videnskabsministeriet dannet og efter en måned rykkede jeg med over i det nye ministerium.

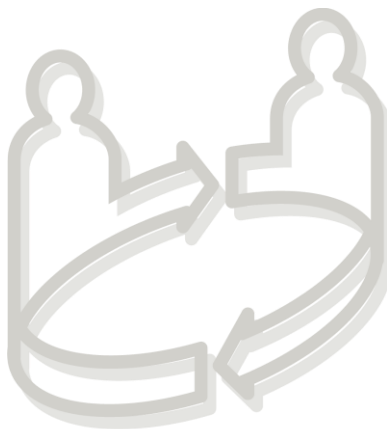
Jeg synes også, at det er godt eksempel på den lidt tilfældige karakter jobsøgning har; jeg fik afslag på min ansøgning til It- og Forskningsministeriet i Bredgade, men er i dag kontorchef samme sted. Så det er altså bare om at prøve indtil man kommer i gang!

Jeg arbejdede i ministeriet med uddannelse, kontraktstyring, ledelse og universitetsreformen fra 2003 og har haft store faglige oplevelser med minister- og folketingsbetjening, politiske forhandlinger, udvikling af institutioner, analyser og rapporter, tværministerielle grupper med stadig større ansvar for egne opgaver og i dag en ledelsesopgave.

Jeg blev efter nogle år ministersekretær og søgte derfra et internt opslag på ministeriets første udstationering ved et såkaldt innovationscenter i Silicon Valley i Californien. Centeret er oprettet i et samarbejde mellem Udenrigsministeriet og Videnskabsministeriet og jeg arbejde her med at bygge bro mellem danske og amerikanske universiteter. Det var en helt anden type opgave at være opsøgende kontaktperson for danske universiteter, tage initiativ til konferencer og projekter og forhandle udvekslingsaftaler mellem de danske universiteter og

Stanford University og UC Berkeley – og en stor oplevelse at lære Silicon Valley og entrepreneur-ånden der at kende. Opholdet har givet mig unikke erfaringer med at skabe og bruge netværk, sætte projekter i søen og få dem kørt i hus, alt sammen på den anden side af jorden.

Samlet har min statskundskabsuddannelse, job i centraladministrationen og udlandet givet mig en mængde alsidige erfaringer, som jeg kan bringe i spil nu og fremover. Så brug uddannelsen og dine interesser til andre faglige erfaringer, mens du er i gang og tænk bredt i forhold til job, når du er færdig.

LARS LINDERHOLM, SEKRETARIATSLEDER, DANSK RØDE KORS

Jeg blev student i 1987 og flyttede til Århus for at læse Statskundskab i 1989. De mellemliggende år brugte jeg på den obligatoriske udlandsrejse, forefaldende arbejde og aftjening af værnepligt. Et par gode år, der både motiverede mig til at læse og gav lidt livserfaring. Dette er to vigtige elementer, når man skal give sig i kast med statskundskabsstudiet. Den eneste egentlige forudsætning, jeg synes, der er for at læse statskundskab, er en vis almen viden - ellers er der for mange samfundsmæssige sammenhænge, man ikke kan få øje på.

De første par år på studiet fulgte jeg timerne og gik til de eksamener jeg skulle, men meget tid gik med andre aktiviteter. Som ny i byen blev der brugt en del tid på at etablere nye venskaber og netværk. En af indgangene til dette var studenterpolitik. Ikke overraskende har statskundskab et meget aktivt studenterpolitisk miljø med næsten lige så mange fraktioner og fløje som aktive mennesker. Igennem studenterpolitikken lærte jeg meget af det, man ellers kun kan læse om i sine fagbøger. Her lærte jeg at manøvrere i et politisk miljø og at forhandle - dvs. forberede sig, argumen-

tere og strikke kompromiser sammen. Sideløbende med dette var jeg to år i træk tutor for de nye studerende. Overordnet set gav disse udenomsaktiviteter en stærk tilknytning til studiet og en stor bekendtskabskreds også på andre år-gange end ens egen.

Efter at have overstået grunduddannelsen, der dengang var på to år, blev fokus mere rettet mod studierne. Det store udbud af overbygningsseminarer gjorde det let at finde et emne, der interesserede mig. Pludselig var det meget sjovere at studere, og samtidig gik det op for mig, hvorfor jeg var blevet pisket igennem en hel masse kedelige metodiske fag. Der er ingen tvivl om, at de første par år på studiet går med at få de studerendes verdensbillede til at krakelere, for så at blive genopbygget på et mere solidt fundament. Jeg tror dog aldrig, at jeg slipper for at savne den tid før studiet, hvor verden var befriende unuanceret.

På statskundskabsstudiet er det muligt at tage fag på andre institutter, så jeg besluttede, at jeg ville til Sydafrika for at læse. Sammen med en veninde lykkedes det at blive indskrevet på University of Cape Town i forårssemestret 1993.

Det blev det hårdeste semester studiemæssigt i hele min studietid, men jeg lærte utroligt meget. Resten af min studietid, beskæftigede jeg mig med Sydafrika i en eller anden form. Bl.a. som valgobservatør til Sydafrikas første frie valg i foråret 1994. Da jeg kom hjem fra opgaven som valgobservatør, blev jeg ansat som studievejleder på Statskundskab. Arbejdet var spændende, og jeg brugte meget de erfaringer, jeg selv havde gjort i løbet af min studietid. Arbejdet var langt mere studierelevant med konkret sagsbehandling, vejledning af studerende og rådgivning af studielederen end mine tidligere jobs som chauffør og lign.

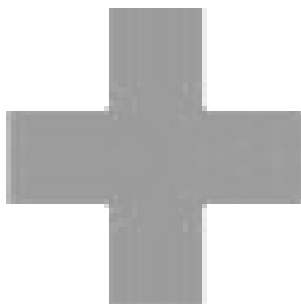
Tiden kom, hvor specialet blev afleveret (efter 1 års arbejde), og jeg begyndte at overveje at søge job. Ved en tilfældighed - en af disse situationer hvor man er på rette sted på rette tid - fik jeg tilbudt en korttidskontrakt på et job i Letland. Tre dage efter min kandidatfest stod jeg derfor i Riga på et center for frivillige lettiske organisationer. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle lave, og jeg kendte ikke nogen. Det eneste, jeg vidste, var, at den daglige leder havde brug for hjælp. NU. Jeg var af sted i 3 måneder, og jeg havde knoklet 10-12 timer mindst 6 dage om ugen. Men det var sjovt og udfordrende - den ene dag satte jeg ledninger op, den næste dag gik jeg til møde med lederen af FN's baltiske mission og den danske ambassadør. Det hjalp mig helt sikkert i mit arbejde, at jeg i mit stu-

die havde beskæftiget mig med de problemstillinger, der gør sig gældende for lande i Letlands situation.

Kort tid efter min hjemkomst blev jeg ansat som landssekretær (sekretariatsleder) i Ungdommens Røde Kors. Interessant nok skete ansættelsen først og fremmest på baggrund af alle de ting, jeg havde lavet ved siden af mit studie. Det var udfordring pludselig at skulle være chef på et kontor med 3 andre fastansatte og 4-5 frivillige. Arbejdsopgaverne som leder af en lille organisation var utroligt mangeartede. Overordnet set var opgaverne delt op i: Personaleledelse, sikre at kontoret fungerede som sekretariat, økonomistyring, sparringspartner og sekretær for bestyrelsen, samt repræsentere organisationen udadtil. Mange af opgaverne havde jeg ingen forudsætninger for at løse, så der var utrolig meget "learning by doing". Efter halvandet år i Ungdommens Røde Kors blev jeg ansat som sekretariatsleder i Dansk Røde Kors. Her sidder jeg i dag i ledelsesgruppen i national afdeling, der har 25 ansatte. Mine opgaver er først og fremmest organisatoriske udviklingsopgaver, samt ledelsesmæssige administrative opgaver såsom budgetlægning og koordinering af diverse opgaver. Fler-tallet af mine arbejdsopgaver er derfor igen meget nye - heldigvis sidder jeg i en god ledelsesgruppe, der giver god sparring på mine projektforslag og ideer.

Stiller jeg mig selv spørgsmålet, om jeg i mit arbejde bruger de ting, jeg har lært på studiet, er svaret ikke overraskende både ja og nej. Man lærer ikke meget konkret på statskundskabsstudiet - de praktiske ting jeg kan, har jeg først og fremmest lært via de udenomsaktiviteter, jeg har været involveret i. På den anden side bruger jeg hele tiden den

måde at arbejde og tænke på, som jeg har lært igennem mit studium. Lidt banalt sagt oplever jeg, at jeg god til at analysere problemstillinger og til at skabe overblik. Det gør mig til en god sparingspartner og leder for de specialiserede konsulenter, som først og fremmest er ansat til at varetage en meget snæver arbejdsopgave.

Dansk Røde Kors

LOUISE ANDERSEN,

FULDMÆGTIG

I UDENRIGSMINISTERIET

I sommeren 1996 afleverede jeg mit speciale på Statskundskab i Århus, flyttede til København og begyndte som fuldmægtig i Udenrigsministeriet. Efter seks fredelige studieår blev den daglige arbejdsindsats pludselig forøget voldsomt (og cowboybukserne skiftet ud med små spadseredragter). Til gengæld kunne jeg med god samvittighed slappe af om aftenen og i weekenderne.

Da de første hektiske måneder, hvor alt var nyt og forvirrende, var overstået, blev der mulighed for at filosofere lidt over, hvad det egentlig var, jeg havde lært på Statskundskab. Et eller andet havde jeg lært, men det var ikke at være fuldmægtig i et ministerium. Det skulle jeg først til at lære, da jeg startede i Udenrigsministeriet. Til gengæld havde jeg lært at lære. Og det fik jeg brug for.

Som ny fuldmægtig i Udenrigsministeriet skal man forholdsvis hurtigt sætte sig ind i en mængde problemstillinger og bureaukratiske og politiske arbejdsgange. Jeg startede i det kontor, der har med EU's udvidelse og Danmarks forhold til de central- og østeuropæiske lande at gøre. I starten havde jeg forholdet til Letland og Litauen, senere fik jeg forholdet

til Estland og generel udvidelsespolitik i stedet. Mine arbejdsopgaver var meget forskellige. Men det meste af arbejdet foregik foran computeren, hvor jeg skrev taler, artikler og breve for udenrigsministeren og nogle gange statsministeren, baggrundsnotitser om f.eks. landenes politiske og økonomiske udvikling eller instruktioner til Danmarks EU-repræsentation i Bruxelles med besked om, hvad de skulle sige og gøre til møderne om EU's udvidelse.

Som alle andre ministerier er også Udenrigsministeriet et hierarki, hvor man som ung fuldmægtig starter helt nede i bunden. Alt hvad man skriver, skal godkendes af folk på højere niveauer. Det skal man vænne sig til. Det er ikke sjovt at få sine tekster tilbage fra chefen fulde af røde streger. Men det giver også én selv en vis trykthed, at der er nogle erfarne folk, der kigger én over skulderen og sørger for at fjerne de værste fejlskud.

Efter 1½ år med Baltikum og EU's udvidelse skiftede jeg kontor. I Udenrigsministeriet er de første 3-4 år en uddannelsesperiode, hvor man skal beskæftige sig med mindst to af ministeriets mange områder. Mit andet kontor, hvor jeg sid-

der nu, er det kontor, der står for de overordnede politiske spørgsmål vedrørende Danmarks ulandsbistand.

Mange af opgaverne er de samme som dem, jeg havde før. Emnerne er bare anderledes. Jeg skriver stadig taler, artikler og breve for ministeren - nu er det bare mest for udviklingsministeren og handler om ulandsbistand i stedet for om EU's udvidelse. Menneskerettigheder og demokratisering i udviklingslandene, støtte til oprindelige folk og til fri presse samt forebyggelse af voldelige konflikter i den tredje verden er nogle af de sagsområder, jeg arbejder med. I forhold til før er mit arbejde nu mere udadvendt, men jeg bruger stadig en del tid foran computeren.

Det er ikke alt hvad man bliver sat til som fuldmægtig i Udenrigsministeriet, der er lige interessant. Nogle opgaver er meget praktiske og har meget lidt med udenrigspolitik at gøre. Som f.eks. at sørge for, at der er reserveret mødelokaler, eller at de forskellige ambassader får kopi af forskelligt materiale, de har brug for. Det er heller ikke altid lige sjovt at skrive referat af lange møder. Det hører dog med til jobbet - i hvert fald de første 3-4 år.

Udenrigsministeriet har i sagens natur mange internationale kontakter. Langt de fleste embedsmænd i ministeriet rejser da også indimellem til møder i udlandet. I forbindelse med mit arbejde har jeg besøgt så forskellige lande som Litauen, Kenya, Sverige, Schweiz og Etio-

prien. Tjenesterejser, som det hedder, er desværre ofte så korte, at man ikke rigtigt når at se det land, man er til møde i. Til gengæld kan man for alvor komme ud at se verden, når man efter 3-4 år hjemme bliver sendt ud for at arbejde på en af de danske ambassader.

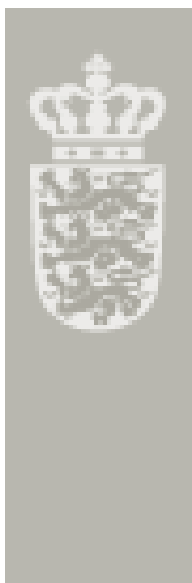
Da jeg startede på statskundskab i Århus i 1990, vidste jeg ikke, hvad jeg ville arbejde med, når jeg engang blev færdig. Efter de første tre år på grunduddannelsen havde jeg dog fundet ud af, at international politik var det fagområde, der interesserede mig mest. På overbygningen var jeg heldig at få en del fag, der på forskellig vis havde med globale problemstillinger at gøre. De fleste af fagene var meget generelle og teoretiske. Mens jeg læste, synes jeg, det var en kæmpe fordel. Det gav et godt overordnet indblik i store emner uden at komplicere tingene med for mange kendsgerninger fra den virkelige verden. Problemet er, at det giver en meget lille viden om mere konkrete forhold og problemstillinger.

De fleste af mine medstuderende havde et studie- eller praktikophold i udlandet. Jeg læste kun i Århus. Det kan jeg godt fortryde lidt nu. Jeg tror, det er både sundt og lærerigt at prøve at læse eller arbejde i udlandet. Mens jeg læste havde jeg forskelligt arbejde ved siden af. Noget af det var studie relevant. Jeg var f.eks. redaktør på "stud.samf.bladet", der er DJØFs blad for studerende, men jeg

gjorde også rent i en bank. I et par år var jeg med i den forening på statskundskab, der arrangerer fester og foredrag. Udover at det var enormt sjovt, gav det også en god social tilknytning til studiet. Jeg synes, det er vigtigt, at man ikke kun koncentrerer sig om forelæsnings og pensum. Ellers bliver fem-seks år meget lang tid.

Samlet set synes jeg, at Statskundskab har givet mig en god baggrund for at

arbejde i Udenrigsministeriet. De store teoretiske overvejelser, man gør sig på studiet, om hvordan samfundet og verden hænger sammen, kan godt virke lidt fjært fra den daglige virkelighed, man sidder med som ung fuldmægtig i et ministerium. Til gengæld gør de det lettere nogle gange at sætte tingene ind i en eller anden form for perspektiv.

BESKÆFTIGELSE- OG LØNSTATISTIK

CAND.SCIENT.POL.'ER FRA AARHUS UNIVERSITET FORDELT PÅ SEKTOR PR. 1. APRIL 2009

	Antal	Procent
Staten	1.031	37
Kommuner	1.060	38
Privat	613	22
Advokat	1	0
Anden beskæftigelse	70	3
Alle	2.775	100

Kilde: DJØF's medlemsdatabase

LEDIGHEDEN BLANDT SAMFUNDSVIDENSKABELIGE KANDIDATER PR. 1. APRIL 2009

Uddannelse	Ledighedsberørte		Gennemsnitligt antal ledige	
	Antal	Procent	Antal	Procent
Jur.	111	1,0	90	0,8
Polit.	36	1,2	28	1,0
Oecon.	40	1,3	32	1,1
Scient.oecon.	3	0,5	3	0,5
Scient.pol.	67	1,5	57	1,3
Scient.adm.	44	2,2	39	2,0
Scient.soc.	134	5,1	111	4,2

Kilde: AAK

**LØNSTATISTIK FOR PRIVATANSATTE CAND.SCIENT.POL.'ER
PR. SEPTEMBER 2008**

Kandidatår	Antal	Bruttoløn	Nedre kvartil	Median	Øvre kvartil
2008	8	33.366	28.823	33.200	37.822
2007	46	36.212	32.200	34.884	38.208
2006	39	38.966	33.633	37.300	42.000
2005	33	42.517	37.459	42.000	46.438
2004	33	45.153	37.650	42.120	51.099
2003	32	48.182	40.631	45.000	54.806
2002	31	54.361	43.000	51.500	61.347
2001	27	53.340	44.250	47.830	54.000
2000	27	55.798	44.033	52.711	69.500

Kilde: DJØF privat's lønstatistik 2008

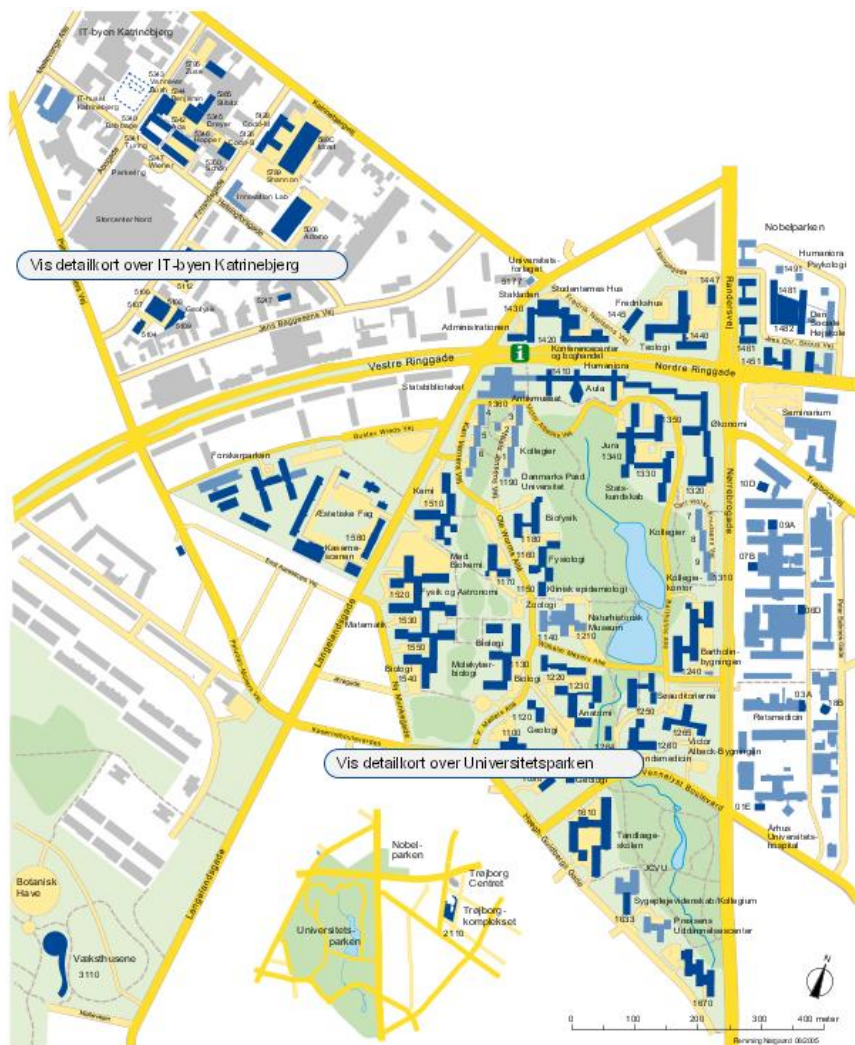
**LØNSTATISTIK FOR OFFENTLIGT ANSATTE CAND.SCIENT.POL.'ER
PR. SEPTEMBER 2008**

Kandidatår	Antal	Bruttoløn	Nedre kvartil	Median	Øvre kvartil
2008	32	30.505	29.606	29.629	29.833
2007	91	31.624	29.949	31.153	32.170
2006	81	34.081	32.041	33.566	35.400
2005	58	37.364	34.561	36.492	39.068
2004	66	40.163	36.642	39.191	43.516
2003	46	42.568	39.993	41.692	44.588
2002	34	42.406	39.796	42.428	44.966
2001	46	43.330	41.283	43.070	44.051
1998-2000	87	44.258	41.530	44.037	45.877

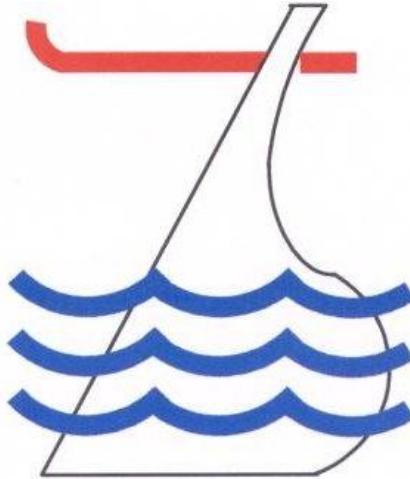
Kilde: Overenskomstforeningens lønstatistik august 2008

KORT OVER AARHUS UNIVERSITET:

www.au.dk/da/kort

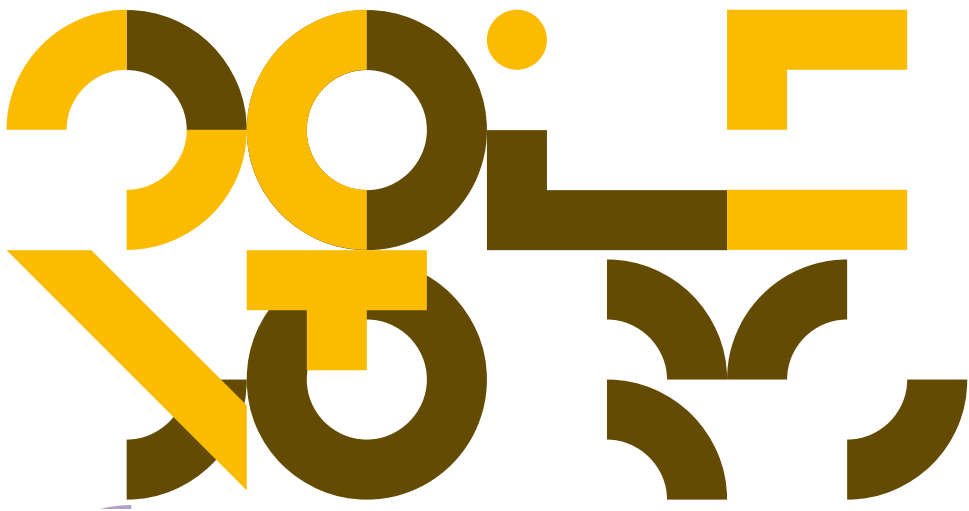

INSTITUTTETS LOGO: RORET

Roret - Institut for Statskundskabs logo

I overført betydning kan politologi forstås som læren om betjeningen af "roret" og styringen af "statsskibet". Rorgænger hedder på latin gubernator – deraf det engelske *governor* og *government* samt det danske *guvernør*.

Studievejledningen ved Institut for Statskundskab og Samfundsfag

Aarhus Universitet
Bartholins Allé 7
Bygning 1331
8000 Århus C
Tlf.: 8942 1267
E-mail: stvejl@ps.au.dk

Åbningstid: mandag-fredag, kl. 11-14
Telefontid: mandag-fredag, kl. 10-11

Udgivelse:

Studienævnet ved Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet

Tekst og idé:

Studievejlederne ved Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet

Layout:

Jonna Bente Kjær, Sekretariatet for Kommunikation,
Det Samfundsvidenskabelige Fakultet, Aarhus Universitet

Forsidefoto:

Jesper Rais, AU-foto

Tryk: Juridisk Institut, 2011.

Institut for Statskundskab

Aarhus Universitet
Bartholins Allé 7
8000 Århus C

Tlf.: 89421111

www.au.dk/statskundskab